

MÉREGTELENÍTŐ
2016.03.szám

KEDVES OLVASÓ!

Egész télen vadlesen voltam kellemes meleg szobámban. Egy észtországi erdőből web-kamera közvetítette egy vadetető életét. Igen nagy türelem kell hozzá, hogy kivárd, mikor jönnek már a szarvasok: a hatalmas agancsú királyi fenség, majd kisebb fejdísszel fiatalabb bikák. Aztán sötét árnyak a fák között, s az éjjel látó kamera segítségével láthatóvá válnak a vaddisznók. Sosem hittem volna, hogy nem csak Izaias próféta jövődőlésében van hasonló, hogy békésen egymás mellett eszik a szarvas és a vaddisznó. Olykor egy róka is besompolygott a képbe, ő szigorúan csak egyedül, én csak egyszer láthattam, mások szinte naponta szemeztek vele. Mert bele-nézett a kamerába, havas orrával szinte köszönt.

Mennyi tapasztalatot szereztem ezzel a látszólag értelmetlen időtöltéssel!

Amíg vártam őket, nem figyelhettem másfelé, hátha épp most, épp most látogat ide ravaszdi barátom, és én elmulasztom. Nem, ha órá vártam, ebbe nem fért más, nem mehettem át a Wordbe egy kis szövegszerkesztésre, stb.

Csak vártam.... Láttam azt is, mikor délután hozták számukra az ételt, halom sárgarépat, szénát, talán mást is, amit nem ismertem fel. És tapasztalatból tudtam, ma nehezen jönnek majd az állatok. Mert az emberszag, az új kocsi nyomok visszatartották a félénk jószágokat. És nem volt hatalmam ezen változtatni. Kezemben az egérrel behúztam volna a háttérben tétován mozgó agancsosokat, de ők nem mertek, nem akartak jönni, és én semmit sem tehettem. Ha tudnék velük beszélni, elmondanám, hogy épp az Ő kedvükért járt itt az Ember, ne féljenek, nekik hozta az életet adó ételt. De sem módom, sem szavam nem lehetett hozzájuk. Eszembe jutott a vadlibákról szóló történet, alább elmesélem. „Ha tudnék a nyelvükön...”

Én az élet példáit, hasonlatait, mondanivalóit olykor érzékeny füllel, érzékeny lélekkel meghallom. És most, a nagybőjti gondolatokban élve, megtelt a szívem hálával Őiránta, Aki Ember lett, hogy a mi nyelvünkön, itt közöttünk beszéljen nekünk Róla, akitől félünk, de akit keresünk, Aki csak jót akar, életet akar nekünk adni, de nem merünk Hozzá közeledni. Vagy nincs elég türelmünk, vagy mással foglalkozunk, és elszállnak egymás után a pillanatok, majd az évek. Pedig Ő az életét adta nekünk, értünk.

Ha nagyon vágysz Utána, ne sajnáld az Időt, ez nem vész el!. Most, a Jelenben van lehetőséged a találkozásra. Ő vár, keres, mert gondoskodni akar Rólad. Ha türelmesen vársz, meglátod, megmutatja magát Neked Ő, Aki maga a Szeretet, maga az Öröklét, maga az Élet. Jó Találkozást!!!

Miért nem követnek engem?”

Volt egyszer egy ember, aki nem hitt Istenben és soha nem habozott, hogy mások tudtára adja, mit gondol a vallásról és a vallási ünnepekről, köztük természetesen a Karácsonnyal. Felesége viszont hívő volt és gyerekeit is Istenbe és Jézusba vetett hite szerint nevelte férje rendszeres bántó megjegyzései ellenére.

Egy havas Karácsony estén a feleség és a gyerekek a falusi templom karácsonyi miséjére készülődtek. Hívták az apát, de ő persze hallani sem akart arról, hogy elkísérje őket.

„Ez a történet egy nonszensz,” mondta. „Miért alacsonyítaná le magát Isten, ha van, hogy emberként jöjjön a földre? Teljesen nevetséges!”

A feleség és a gyerekek így nélküle indultak útnak.

Kicsit később felerősödött a szél és a hóesésből hóvihar lett. A férfi az ablakon kinézve csak vakító fehérséget látott. Leült a kandalló elé és elégedetten nézte a csendesen égő tüzet.

Néhány perc elteltével egy nagy puffanást hallott odakintről. Valami nekiment az ablaknak. A hang megisméltődött. Kinézett, de még egy méterre is alig lehetett ellátni. Amikor a vihar alábbhagyott egy kicsit, kimerészkedett, hogy megnézzé mi adhatta a furcsa hangot az ablak közelében. A ház melletti mezőn egy csapat vadludat látott. A jelek szerint a ludak délre igyekeztek a téli hideg elől, de a hóvihar miatt nem tudták folytatni útjukat. Eltévedtek és végül a farmon kötöttek ki, étel és menedék nélkül. Ijedten csapkodtak szárnyaikkal, körbe-körbe repkedve a mező felett, vakon és céltalanul. Bizonyára némelyik madár nekirepült az ablaknak. Ezt hallhatta korábban.

A férfi megsajnálta az állatokat és segíteni akart rajtuk. *Az istálló tökéletes hely lenne nekik,* gondolta. Meleg és biztonságos. Ott tölthetnék az éjszakát és biztonságban megvárhatnák a vihar végét. Miután ezt kigondolta, odament az istállóhoz és tágra nyitotta az ajtaját. Megállt és figyelt, azt remélve, hogy a madarak észreveszik az istállót és bemennek. A ludak azonban csak ide-oda repkedtek céltalanul és úgy tűnt, egyáltalán nem vették észre az istállót, illetve, hogy mit jelenthet az épület számukra. A férfi megpróbálta magára terelni a madarak figyelmét, de ettől csak megijedtek és messzebbre húzódtak.

Bement a házba egy kis kenyérért. Morzsává szaggatta és egy csíkban elszórta a bejáratig. Még mindig nem értették meg, mit akar.

Most már kezdett elfogyni a türelme. A madarak mögé lopózkodott és megpróbálta az istálló felé terelni őket, de csak még jobban megijedtek és a szélrózsa minden irányába repültek, csak éppen az istálló felé nem. Akármit tett, egyszerűen nem tudta elérni, hogy az istállóba terelje őket, ahol melegben és biztonságban lehettek volna.

„Miért nem követnek engem?” – morfondírozott magában türelmetlenül. „Nem látják, hogy ez az egyetlen hely, ahol átvészselhetik a vihart?”

Addig törte a fejét, míg rájött, hogy a madarak soha nem követnének egy embert. „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket,” mondta ki hangosan.

Ekkor eszébe jutott valami. Bement az istállóba és kihozta egyik saját libáját és óvatosan a vadlúdcsapat mögé ment vele. Amikor elengedte, saját libája átrepült a madárcsapaton, egyenest be a meleg épületbe. A vadludak egyenként követték.

A férfi megállt és hirtelen eszébe ötlöttek néhány perccel korábban kimondott saját szavai: „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket!” Azután a feleségére és a köztük korábban lezajlott párbeszédre gondolt. „Miért akarna Isten olyanná válni, mint mi? Ez nevetséges!” Hirtelen minden világos lett. Pontosan ezt tette Isten. Mi emberek vagyunk a vadlibák. Vakon bolyongva, elveszetten bukdácsolunk a halál felé. Isten olyanná tette a Fiát, mint mi, hogy megmutassa az utat és megmentsen.

Ahogy a szél és a hóvihár csendesedni kezdett, úgy csendesedett és nyugodott meg lelke is, miközben ezeket a csodálatos gondolatokat forgatta fejében. Végre rájött, hogy miért jött el Krisztus. Hosszú évek kételyei és hitetlensége, mint a múló vihar, szertefoszlottak egy pillanat alatt. Térdre esett a friss hóban és elmondta élete első imáját: „Köszönöm Istenem, hogy emberként eljöttél, hogy kivezess a viharból!”

KARÁCSONY ÉS HÚSVÉT ÖSSZEFÜGGÉSEI:

Richard Rohr amerikai ferences író elmélkedése /részlet/

„...Assisi Szent Ferenc alternatív ortodoxiája a megtestesülést hangsúlyozza a megváltás helyett. A ferencesek számára a Karácsony már eleve Húsvét, mivel abban, hogy Isten emberi lényé lett, már eleve megmutatja, hogy jó dolog embernek lenni, testté lenni. A probléma már eleve meg van oldva valamilyen módon. A „húst” (a testet) nem kell megváltani semmilyen áldozati, vezeklési elmélettel. Ez egy teljesen más teret nyit meg a szabad mozgásnak.

A ferencesek sohasem hitték, hogy a „véráldozat” szükséges ahhoz, hogy Isten szeressen minket. A mi tanítónk, Johannes Duns Scotus azt mondta, hogy Krisztus volt elejétől kezdve az „A” terv (Kol 1, 15-20; Ef 1, 3-14). Ő nem

pusztán a „B” terv volt azután, hogy az első ember vétkezett. A legtöbb keresztény így gondolja, hogy ez volt a jelentősége Jézus halálának és feltámadásának.

De a Megtestesülés Nagy Titka nem lehet pusztán egy terület megtisztításának (az ellenség felszámolásának) a gyakorlata, egy problémamegoldó technika, vagy függvénye annak, hogy az emberi lények elrontottak valamit.

Scotus azt tanította: Hogy Isten Testté lett, az Isten tökéletes szeretetéből és Isten tökéletes és abszolút szabadságából (Jn 1,1-18) kell hogy következzen, nem a mi bármilyen hibánkból. Nem szánt volna Isten értelmet vagy célt (rendeltetést) a teremtésnek az első 14,8 milliárd évben? Az egész csak üresség volt, várva a bűnös emberre, hogy az egyetlen igazi drámát mozgásba hozza? Nem volt a napnak, holdnak és galaxisoknak isteni jelentősége? A halak, a madarak, az állatok csak várakoztak az emberre, hogy megjelenjen? Nem volt Isteni Tervrajz („Logos”) a kezdetektől fogva?

Ez egy szélsőséges arroganciája és antropomorfizmusa az emberi fajnak!

A helyettesítő vezeklés „elmélet” azt foglalja magában, hogy az Örök Krisztus megjelenése Jézusban csak egy későbbi gondolat, amikor az első terv nem működött.(a bűnbeesés miatt)

Tudom, hogy sok templomi metaforája van a vezeklésnek, megelégtetésnek, váltságdíjnak „megfizetni az árat”, de tudnunk kell, hogy ez mind csak ennyi: metafora. Sajnos, sok keresztény ezt kereskedelmi módon, és nem transzformáló módon érti.

Hogyan és miért lett volna szüksége Istennek egy „véráldozatra”, mielőtt szeretni tudta volna azt, amit teremtett? Isten ilyen szükségét szenvedő, *nem* szabad, *nem* szerető, szabályokhoz kötött lenne, és képtelen a megbocsátásra? Ha egyszer ezt kimondod, láthatod, hogy ez egy képtelen (nonszensz) teológiai fogalmat hoz létre, amelyet nagyon nehéz megvédeni. Sokan tévesen így tűnődnek: „Mit fog kérni Isten tőlem, ha ilyen szörnyű véráldozatot igényelt a saját Fiától?” Főleg, ha haragos vagy durva szülei voltak, már eleve arra vannak programozva, hogy higgyenek a büntetésben, mint az univerzum öntőformájában. A megváltás erőszakos elmélete legitímálta a büntető és erőszakos problémamegoldást az egész rendszeren át – a pápaságtól a szülőségig. De akkor itt egy szakadás van a szükséges büntetést alapító történet és Jézus üzenete között! Mert ha Istennek szüksége van erőszakra, hogy elérje céljait, akkor lehet, hogy Jézus nem gondolta komolyan, amit a Hegyi Beszédben mondott (Mt 5), és az erőszakos eszközök valóban jók és szükségesek? ?

A ferences beszéd ez helyett a következő: *Jézus nem azért jött, hogy megváltoztassa Isten gondolatait az emberiségről; Jézus azért jött, hogy megváltoztassa az emberiség gondolkodását Istenről.* Ez a kereszténységet a tiszta szeretetben és a tökéletes szabadságban alapozza meg a legelejétől. Egy nagyon koherens és végtelenül pozitív lelkiséget hoz létre, amely az embereket a belső mélység élete felé vonzza a kiengesztelődés, a pusztán áldozati vezeklés helyett.

Semmi nem *változott* meg a Kálvárián, hanem *minden Isten szenvedő szereteteként lett kinyilatkoztatva* – vagyis *nekünk* kellene változni! (Kérem, olvassák el még egyszer!)... Nem volt semmilyen ár, amit fizetni kellett volna, kivéve talán azt, hogy bezárult az elménk, és képtelenek vagyunk elhinni: Isten feltétel nélkül tud szeretni bennünket.

Jézus pontosan az „egyszer és mindenkorra” áldozatként (Zsid 7, 27) adatott, hogy felfedje a „feláldozási” vallás fogalmának és szükségességének a hazugságát és abszurditását. A hősi feláldozásoknak, hogy elérjük Isten szeretetét, vége van!

Ez a lényege a Zsidó levél 10. fejezetének, ha hajlandó vagy új tekintettel olvasni azt! De mi állandósítottunk egy ilyen visszafejlődő és áldozati mintát, Istent, az Atyát egy Fő Feláldozóvá téve és Jézust a szükséges áldozattá. Ez lenne az egyetlen ok, hogy szeressük Jézust?

Ez a szemlélet azt eredményezte, hogy figyelmen kívül hagyjuk Jézus életstílusát és beszédeit, tanításait, mert eszerint Jézusra csak életének utolsó 3 napja vagy utolsó 3 órája miatt volt szükségünk.. És ez nem túlzás.

Az ironia az, hogy Jézus visszavonta, alávágta, ami miatt valóban szükségünk volt Rá, és legyőzte a feláldozási játszmát. Hagyd hát abba a számolgotást, méricskélést, kiérdeklést és büntetést! (amelyre sok keresztény nagyon jól van trenírozva.) Sokan azt hiszik, hogy ez volt Isten eljárás módja. Ez így a kegyelem túláradó világát nagymértékben elérhetetlenné teszi – pedig ez lenne a lényeg! **VALÓJÁBAN mindig a szeretetről van szó és volt szó a legeslegelejétől fogva.”**

A Megfeszített állandó szolidaritása minden idők szenvedésével, tragédiájával, katasztrófájával Isten ígérete arra, hogy nem ezeké lesz az utolsó szó!

A Feltámadott valójában Isten végső szava a világegyetemről és arról, hogy mi a terve a szenvedéssel.

Mitől félünk leginkább? Hogy a halál erősebb, mint a szeretet. Keresztje és feltámadása által Jézus felfedte és örökre semmissé tette ezt a félelmet. Ezt fejezzük ki a halál legyőzéséről szóló örömteli húsvéti énekeinkkel... Van egy kapu, melyen át kell lépnünk: meg kell halnunk, mielőtt meghalunk – és akkor tudni fogjuk, hogyan haljunk meg félelem nélkül...

A Feltámadt Jelenlét mindig láthatóvá válik, mikor Hamis Énünk abbahagyja a ragaszkodást, védekezést... Egyszerűen szembejön velünk és így szól: „Üdv nektek!”

„Húsvéti szemeket kívánok magunknak,
melyekkel képesek vagyunk a halálban meglátni az életet,
a bűnben a megbocsátást,
a megosztottságban az egységet,
a gyötrelemben a ragyogást,
az emberben az Istent, és Istenben az embert,
magamban Téged!” / Klaus Hemmerle /

NAGYBŐJTI GONDOLATOK:

A halál pillanatában lelkünk leveti testünket, mint elhasznált ruhát. De nem marad ruhátlan, hanem Istentől kap új ruhát, dicsőséges testet. Ezt a dicsőséges testet azonban még nem látjuk. **Az apostolok látták Jézus feltámadt testét, és ez elég biztatás nekünk, hogy Isten képes bennünket is újjáalkotni úgy, mint Jézust.** Amikor gyerekek vagyunk, és növünk, testünk még könnyedén engedelmeskedik lelkünkben fejlődő személyünknek. Amikor felnőtte válunk, elkezd megállni testünk fejlődése, személyes lelkünk viszont nem áll meg, hanem testünket felhasználva sokfajta módon kifejezi, hogy létezőnk és dolgozunk. Aztán testünk elkezd kopni és töredezni, mígnem elérkezik az a pillanat, amelyet halálnak nevezünk. Ez a pillanat azonban nem pusztulás, hanem **átöltözés**. Amikor utcai ruhából ünneplőbe öltözünk, nem a nyilvánosság előtt tesszük, hanem félrehúzódunk. Egy ilyen félrehúzódás a halál. Bemegyünk utcai ruhában és kijövünk ünneplőben. Ilyen a feltámadás is. /*Sánta János*/

A Keresztről:

- Origenész: A keresztnek 2 oldala van: az egyikén Jézus halt meg, a másikra a gonoszt feszítették fel.
- Szent Atanáz: Annak, hogy a halál romba dőlt és a kereszt győzött fölötte, és nincs többé hatalma, hanem valóban meghalt, annak nem csekély ismertetőjele és nyilvánvaló bizonyítéka, hogy Krisztus minden tanítványa megveti, harcba szállt vele, már nem félnek tőle, hanem Krisztus hitében és a kereszt jelében eltapossák, mint hullát.
- Aranyhajú Szent János: A kereszttel befejeződött a halál korszaka, és Krisztus Feltámadásával, amely a kereszthez kapcsolódik, kezdődött meg az ember átistenülésének és üdvösségének korszaka.

...„Soha sem szerettem azokat, akik túlságosan is nagy szavakat mondanak a szenvedésről, előszeretettel hangsúlyozzák érdemszerző voltát, a szenvedés hősiességét, miközben maguk még nem tapasztalták annak közelségét.

A szenvedés minden embert megtör, s mindannyiunkban megannyi kérdést ébreszt. Talán az egyik leggyakoribb ezek közül, hogy vajon Isten, akinek hatalma nagy, miért nem veszi el a szenvedést, a kínt, a fájdalmat.

Jézus szenvedése és halála a válasz minderre. (*Mert a Feltámadásba vezet – a szerk.*)

...A hittel megélt szenvedés sohasem veszteség. Belőle kikerülve az ember győztesnek érzi magát, mert a legnagyobb próbatételen esett át, mely csodálatos tapasztalat élete további részére.

Amikor pedig a szenvedés egyirányú, amikor a halál utcájába vezet, akkor szerepe az, hogy az ember olyan lelki állapotba kerüljön, hogy képes legyen elszakadni a földi élettől, s az örökkévalót választani, mely egyben a fájdalmainak végét is jelenti. Ha nem így lenne, az Isten Fia más utat választott volna, hogy megváltsa a világot. /Ft. Dobó Tibor/

Berényi Mihály: Nagypénteki kérdések

Minek tanult ő hajdanában
tipegni, járni délcegen,
ha most a fán oly mozdulatlan,
s aléltan függ néhány szegen?

Miért tanult meg úgy beszélni
pusztában, néphez és hegyen?
Azért, hogy végül ezt suttogja:
"Ha így akartad, hát legyen!"?

S miként tudott csodákat tenni,
uralkodni halál felett,
ha túri, hogy ajkát elhagyja
ez az utolsó lehelet?

Ha újra járna, szólna, élne,
megértenéd, miért halott?
Ne kérdezz, sírj a múltad végett,
s reméld a harmadik napot!

Szabó Ferenc S. J:

Istenem, Teremtőm!

Miért kereslek csak a csillagokban, vagy a mennyben,
a mélyülő éjszakában,
mikor itt vagy közel a harmatban,
a hárslevél erezetében,
a leveli béka pislogó szemében,
szerelmesek gyengédségében,
anyák kínjában,
öröm és fájdalomkönyvekben,
a szépségben, az irgalomban...

Kassák Lajos: Harangszó

Feltámadott, mondják a népek és megsüvegelik
Nevét a názáretinek, ki az ács fia volt
s megenyhült már a szél is s a rügyek kisarjadtak.

Kétezer éve látják őt a vének és a gyerekek
Amint hosszú, fehér ingecskéjében lépeget
S alszik a tengerre szállt halászok bárkájában.

Én is emlékszem rá, mint az egykori játszótársra
S ti is útszéli csavargók és mesteremberek
Akik hú követői vagytok valamennyien
A nincstelenségben, az útban és az igazságban

Igen, igen, az Ő árnya és visszhangja vagyunk mi
s bár nem ízlelgetjük a húsvéti bárány húsát
mindennapi kenyérünkben s vizünkben dicsérvük,
hogy vérünkből való s meghalt értünk a kereszten.

Böjte Csaba: Az irgalmasság iskolája. 3. rész

Sokkal többről van szó, mint ruhát adni a szegényeknek – hangsúlyozta Csíksomlyón elmondott beszédében Csaba testvér. Az újszülött Jézus képét elevenítette fel, akit édesanyja nagy szeretettel pelenkázott, öltöztetett; majd a nagyobbacska gyermek Jézus képét, akinek édesanyja ruhát varrt, felpróbálta rá, megforgatta, megnézte, hol kell megigazítani... Hétköznapi jelenetek, amelyek megtörténhettek velünk is, amikor édesanyánk öltöztetett, rendbe tette, kivasalta, kiigazította ruháinkat.

Aki elindult az irgalmasság iskolájának útján, sokféle módon gyakorolhatja az öltöztetést, különösen most, farsang idején – tette hozzá. Elmesélte, hogy Aradon az egyik nevelő Ferenc Józsefnek és Sisi királynénak öltöztetett fel két kisgyermeket. Minden kisfiú bátor lovag, hős akar lenni, sok kitüntetéssel, hogy szíve hölgyét meghódítsa – ez a kisfiú most ilyen lehetett. Megvalósult a kislány álma is, hogy hercegnő lehessen, akit csodálnak! Ezzel is segíthetünk, hogy a másik ember megvalósíthassa önmagát! Fontos feladata a nevelőnek úgy öltöztetni a gyermeket, hogy lehessen benne gyönyörködni

Csaba testvér meghatottan idézte fel a közelmúltban az örökkévalóságba távozott édes-anya alakját: ha sorban állnának mindazok, akiknek valaha ruhát adott, nagyon hosszú lenne a sor. Nemcsak a szegényeknek adott, hanem sokaknak. A hozzájuk betérő kispapokon például mindig észrevette, ha szükségük volt nadrágra, ingre. Milyen jó lenne szelíd jósággal öltöztetni másokat, javítgatni az öltözködésükön! Figyelni a másokra, hogy szebbé tegyük ily módon is a környezetünket – fejezte ki vágyát.

Elmesélte, hogy 1993-ban, amikor elkezdtek a Szent Ferenc Alapítvány munkáját, tábort szerveztek az utcagyerekeknek, akik piszkosak voltak, szakadt ruhában jártak, messziről látszott rajtuk, hogy szegények. A tábor elején megfürdették őket, megmosták a hajukat, új ruhákat válogattak nekik. Az egyik zsákban nagyon előkelő ruhák voltak, az egyik kislány ebből választott ki egy fodros bársonyruhácskát. Nagy is volt rá, meleg is volt, de neki az tetszett, büszkén viselte a nagy nyári hőségben. Figyelmeztetett, a szegényeket öltöztetni nem azt jelenti, hogy a koldusnak adunk egy zsák ruhát, és rohanunk tovább, hanem tudatosan kell gyakorolni az öltöztetést, kiválogatni a ruhát a rászoruló gyermekkel együtt.

Szoktunk-e figyelni egymásra? – kérdezte Csaba testvér a templomban összegyűlt híveket, illetve kérdez mindenkit, aki hallgatja elmélkedését. Jó lenne figyelni egymásra, észrevenni, ha valakinek nincs sálja, sapkája a hidegben! Arra buzdította a gyerekeket, ha látnak olyan hajléktalant az állomáson, aki fázik, szóljanak otthon a nevelőiknek, és menjenek ki együtt, öltöztessék fel. Könnyek között emlegette édesanyját, aki nemcsak gyermekkorában öltöztette, a jelenleg rajta lévő habitust is ő varrta. Örömmel gondol vissza rá, hogy első fizetéséből maga is ruhákat vett édesanyjának:

csizmát, kabátot, mindent, amire szüksége lehetett. Nem lehet tudni, hányszor lesz alkalmunk az irgalmasság cselekedeteit gyakorolni egymással.

Figyelmeztetett, hogy elmélkedni, beszélgetni az irgalmasságról egy hajítófát sem ér – az ér valamit, ha elindulunk, és szeretettel odafordulunk a másokhoz. Használjunk ki minden lehetőséget arra, hogy öltöztetni tudjuk, szebbé tudjuk tenni környezetünket – hangzott az erre a hétre szóló felhívása.

A dévai templomban január 20-án elmondott beszédében Csaba testvér újabb történetekkel illusztrálta, milyen fontos gyakorolni az irgalmasság harmadik testi cselekedetét, vagyis öltöztetni másokat. Az Apostolok cselekedeteiből idézte fel Tabita alakját (ApCsel 9,36–42): a közösség elkeseredett, mert meghalt ez az asszony, aki sok szép ruhát varrt nekik. Szent Pétert hívták, aki kérte Istent, tegyen csodát – és Tabita feltámadt, Isten feltámasztotta az asszonyt, aki ruhát varrt az özvegyeknek.

Ismét édesanyja alakját idézte fel, aki varrónő volt, ebből a munkából nevelte fel gyermekeit. Amikor már beteg volt és fia elment hozzá a kórházba, a betegágyán is észrevette, hogy fiának szakadt a kabátja. Hívatta a nővért, tüt, cérnát kért tőle és gondosan, szakszerűen megvarrta a kabátját – a kórházban fekvé is volt gondja erre. Ahogyan korábban is: ha látta, hogy valakinek nincs megfelelő cipője, sapkája, megpróbálta orvosolni a bajt. Csaba testvér ismét felhívta a figyelmet arra, ez nem mindig azt jelenti, hogy valakinek valóban nincs ruhája, fázik. Megvallotta, hogy ezt a fajta gondoskodást neki magának is tanulnia kell: főként a lányok számára nem mindegy, milyen ruha, cipő van rajtuk, az is fontos, hogy szépnek találják magukat benne. Édesanyjának volt türelme addig válogatni, amíg a gyerekek nem találtak megfelelő ruhát maguknak.

Hozzátette, lehet öltöztetni az iskolai füzeteket is, hogy rendesek legyenek; az oltárt, hogy szép legyen; az asztalt, hogy szépen legyen megterítve – mindennek megvan a maga kultúrája, ezt is meg kell tanulni. Öltöztessük fel egymást szépen! Nemcsak ruhába, hanem szeretetbe, jószágba, irgalomba, az irgalmasság testi cselekedeteibe! – buzdított Csaba testvér az irgalmasság iskolájának harmadik elmélkedése végén.

Aranyosi Ervin: Merj nagyot álmodni!

Amíg a csodákat másokban kerested,
addig szemed elől rejtette a tested!
Mert te vagy a csoda, ember testbe zárva,
ameddig rá nem lelsz, addig leszel "árva"!
Mert bizony a csoda, az emberi lélek,
s rabként tehetetlen, míg azt mondog: – Félek!
Amíg nem vagy képes önvalódat élni,
addig a külvilág tanít téged félni.

Pedig Isten vagy te, a jó Isten része,
s általad változhat a világ egésze.
Csak rá kell majd jönnöd, mi lenne a dolgod,
hogy a teremtésnek a csíráját hordod!
Ám a félelemtől a mag csak kiszárad,
s addig a gonoszság és a méreg árad.
Csipkerózsa álmod véget kéne érjen,
tanítsd meg lelkedet, hogy többé ne féljen!

Indulj el utadon, valósítsd meg álmod!
Ne gátoljon kétség, biztos jól csinálod!
Keress az örömet, leld meg boldogságod,
keltsd életre végre, mire szíved vágyott!
Ne várd, hogy a világ megváltozzon érted,
légy te a változás, s akkor majd megérted:
minden te érted van, Isten neked szánta,
sosem venné vissza, soha meg nem bánta.
Teremts hát szabadon, s legyél végre boldog!
Merj nagyot álmodni, ennyi csak a dolgod!

Vaskó Ilona: Az érzelmek és a realitás viszonyáról

Mivel a saját különvéleményemet írom, így azt gondolom, nyugodtan lehetek szubjektív. Mint informatikus, nyugodtan lehetek realista. Az érzések is két-állásúak. Számomra. 0 vagy 1. Igaz vagy hamis. Ez nem kérdés. Vagy van, vagy nincs. Vagy szeret az ember, vagy nem. Minden más csak köret a külvilágnak. A nagy szenvedések is. Amikor mérlegelni kezdünk, amikor el kell gondolkodnunk azon, hogy mit érzünk, és hogy ez az érzés mi is lehet, nos, az a semmi. Olyankor tovább kell állni, és nem gondolkodni, nem elemezni pro és kontra.

Az érzések, a szerelem is már csak ilyen. Pont, mint a ruhavásárlás. Pontosán tudjuk, hogy kell vagy nem kell nekünk az a ruha, amit felpróbáltunk a fülkében. Merthogy az a nadrág vagy bármi, amin valami nem tetszik, lehet, hasonlít arra, amit szeretnénk, de ez vagy az minnek van rajta... Olyankor azt a ruhát nem szabad megvenni. Tovább kell állni, és megtalálni azt, ami az elképzeléseinknek megfelelő.

Az érzéseinket nem is tudom van-e értelme vizsgálgatni. Hiszen szeretem, vagy nem szeretem, és kész. Ha szeretem, akkor úgy és olyannak, ahogyan van. Nincsen alternatíva az érzések terén. Rá kell döbbernünk, hogy valóban nem véletlenül történtek velünk az események. Mi irányítottuk, és mi tettük olyanná, amilyen lett. De elcsenni mások idejét, és pihenni az árnyékában, arra várva, hogy az igazi majd betoppan, az tisztességtelen. Nem becsületes arra utazni, hogy a jelenleginek egyes tulajdonságai megfelelőek a számunkra, de van, ami nekem nem jó, azonban mégiscsak kényelmesebb várni az igazira egy jó meleg ágyikóban, hancúrozással, vagy eltölteni egy-egy napot kirándulásokkal, mint belevetni magunkat a magányosság erdejébe, és ott bolyongva, azon átvergődve rájönni a valóságra, hogy olyan nagyon sok alternatívánk nincs is.

Egyszer rá fogunk ébredni, hogy nincs olyan, hogy tökéletes. Mert mi magunk sem vagyunk azok. Kompromisszumok nélkül nincsen valódi boldogság, és ráadásul tudnunk kell a helyünket a világban. Tudni kell, hogy magunkhoz méltó embert választottunk-e. Érdemes erről meghallgatni Popper Péter egyik előadását, melynek címe a négy lábú asztal. Fel kell tudni mérni a saját erőinket is. Mérlegelnünk kell a saját értékeinket is. Vagyok annyira okos, jó, szép, eleven, gazdag, szegény, ostoba stb, mint a mások? Ugyanazokat a helyeket, embereket szeretem, mint ő? Objektív tükör lehet a minket körbevevő barátok halmaza. Nem véletlen mondás az, hogy madarat tolláról, embert barátjáról. Ők a külső kontrollereink, akik mutatnak rólunk egy-egy (jó sok) személyiségjegyet. Hiszen a baráti társaságokat a közös gondolkodás, érdeklődés köti össze, aki nem való közéjük, úgyis csoportosan kiutálják.

Ezért érdemes adni a barátaink véleményére, vagy társaságot cserélni, ha nem érezzük sajátunknak azokat az eszméket, gondolatokat, melyeket képviselnek. Soha, sehol nem kell ott maradni azért, mert attól félek, egyedül maradok. És soha nem használhatok embereket – barátot, vagy egy kiégett

párkapcsolatot sem -- arra, hogy megvigasztaljanak, ne gondoljak a problémákra. Probléma ugyanis nem létezik.

Ez is egyfajta kockázatvállalás. Lutri. Mivel nincs tökéletes, így meg kell tanulnunk, hogy mi az a kompromisszum, amit még meg tudok kötni azért, hogy valakivel mindig együtt akarjak lenni. Lehet, egy lába van, de neki van a legjobb szíve a világon... Lehet vak, vagy süket, de olyan a humora, mely nélkül nem akar az ember élni, létezni... Ilyen helyzetben vajon a kívülállók meghatározhatják-e az adott ember értékét, hiszen ők semmi mást nem látnak, mint egy féllábú, vagy vak, süket embert, de nem érzik azt, amit egy másik ember.

Persze a legnagyobb hiba talán az, ha a kívülállóknak csak arról beszélnek, hogy nincs lába, süket és vak... Ha ezekkel a problémákkal nem tudunk megbékélni, akkor meg kell hagynunk a másik embert a méltóságában, és hagyni továbbállni, legfeljebb amikor kikeveredtünk érzelmeink viharából, rádöbbenünk, hogy azt veszítettük el, aki vakon és süketen, botladozva, de a világon legjobban szeretett minket.

De ezeket a kockázatokat mindenkinek mernie kell vállalni, főleg, ha képtelen realitán szemlélni az érzéseit.

Pethes Mária: Szeretnék

Szeretnék március elején
mindent átható
tavasz illat lenni
Szíved mélyét megbizsergetni
Óvó ujjaid alatt fakadó
növényhajtás lenni
Az első visszatérő fecske
csőrében szalmaszál lenni
nyárilakod eresze alatt épülő
fészkében fiókat melengetni
Állócsillagok között
mágneses vonzerő lenni
A törvényszerűségben
kitérőd lenni
Utadon kövek helyett
füvet nevelni
Szeretnék

szád sarkában álomízű
nyálcsepp lenni
emlékeztetni éjszakák
nappalok küszöbén
a bátortalan hajnali fényre
Ébredés után
párnádon maradt
mélyedés lenni
mely puhán az ágyba
visszahívogat
Halálos veszélyben
az a hajszál lenni
melyen az életed múlhat
Minden kicsiny
de nélkülözhetetlen
részlet lenni
mely összekapcsol
jelent jövőt múltat

Vaskó Ilona: A szomorúságról

A szomorúság a csalódottságból táplálkozik. Valami nem úgy sikerült, ahogy szeretttük volna. Sós lett a húsleves. Pedig finomat akartunk... Nem jött össze. Vajon hány húslevest kell még elsózni ahhoz, hogy valóban egy jól sikerült, amolyan igazi falusi leves legyen belőle? Mindennek a feltétele a gyakorlás. Ha nem sikerül egy vizsga, akkor tanulunk, és újra próbálkozunk.

De mi a helyzet a párkapcsolatokkal? Azt meddig kell gyakorolni? Miben lehet jó vagy rossz valami? Mi van, ha egy reggel arra ébredünk, hogy évtizedekig hazudtak nekünk? Hogy akiknek a reggeli mosolyunkat ajándékoztuk, azok a hátunk mögött elárulnak? Már rég telesírták a barátaik kiszobáját arról, hogy mi hogyan is használhattunk ki másokat. Egyszer egy barátom elkezdett azon siránkozni, hogy a csaja kihasználja, mert nem fizet lakbért... Észre sem vette, hogy egyre jobban elfordulnak tőle a barátai, mert azért ők látták azt, amit a panaszos nem, hogy ez nem igaz. A barátok nem vakok. Jól látták, hogy valami nagy gáz és hiteltelenség van ebben az emberben, de mégsem szóltak egy szót sem. Persze végül szakítottak, és a lány csak később tudta meg, hogy neki bizony a hétvégi otthonáért havi húszezret kellett volna fizetnie. A csalódás elmélyült. Királyfit látott, egy hőst, de közben meg csak egy békát talált.

A lányoknak meddig van joguk keresni az igazit? A szomorúság egyeseket gúzsba köt, másokat ámokfutásra készítet. Az ámokfutók nekem mindig sokkal szimpatikusabbak voltak. Ugyanúgy nyaldosták a sebeiket, mint az otthon sírdogálók, de legalább a pizsamát buliruhára cserélték, és nem engedték meg maguknak, hogy mélyre húzza őket a nihil. Láttam szomoruló fiúkat is. Akik több tíz éven keresztül viselték magukon a csalódottság skarlátbetűjét, és éjszakáikat kocsmákban színezték fel a mélyberántó sötétség ellen. Vagy láttam apukákat, akik újszülött vagy apró gyermekük mellől menekültek valami hangos és felnőttes dologba... Vajon őket miféle csalódás űzhetett? Vagy a mindig munkát csereberélők, akiknek semmi nem terem, sem itthon, sem külföldön. Ők mit keresnek valójában?

A legnagyobb kérdés bennem az, hogy meddig kell/lehet keresni. A nőt, aki soha nem találja meg az igazit, de nagyon lelkesen keresi, azt lekurvázzák. Aki nem meri lelkesen keresni, azt vénlánynak hívják. A pasit, aki a kocsmában szomorkodik több tíz éve, azt lecsúszott alkoholistának. Az apát, aki menekül a család felelőssége alól, léhűtőnek, és a fickót, aki maholnap negyven, de már a huszadik munkahelyénél jár, szájalmasnak nevezik. Azt a fenti barátomat meg egyszerűen csak hazugnak titulálnám, pedig az ő panaszrohamai sem másból táplálkoznak, mint abból, hogy szomorú. Szomorú, mert azt hiszi, őt csak akkor szeretik, ha hősnek mutatja magát, vagy áldozatnak. Ez utóbbi ismerősöm inkább a síró fajta volt. Szerette, ha sajnálják nagy szomorúságában. Észre sem vette, hogy már senki nem tiszteli, hogy telefonjait már nem nagyon veszik fel, és vissza sem hívja senki. Ezért mindig új barátok után kajtatva rőtta a várost, hogy lesz majd valaki, aki meghallgatja

és megsajnálja.

Pedig a szomorúság a csalódottságunkból táplálkozik, hogy valamit megint nem jól csináltunk, és az nem arra ösztönöz, hogy panaszkodjunk, hanem arra, hogy felemelt fejjel újrakezdjünk mindent, saját magunknak bebizonyítva, hogy vannak hozzánk méltatlan emberek, még akkor is, ha szeretjük őket... Egyszerűen nem érdeklik meg. Nem érdemelnek meg minket. El kell fogadnunk azt, hogy vannak együgyű emberek, akik saját önzésükben nem veszik észre, hogy másokat bántanak. És persze vannak olyanok, akik önmagukat háttérbe állítva hagyják a másikat élni. Boldogan.

Pethes Mária: Add a kezed

Mielőtt elsodornának a
hétköznapok
Mielőtt mindennapos kis
háborúinkban
egymáson újabb sebeket ejtenénk
Add a kezed
Mielőtt rádöbbsz
milyen kiábrándítóan
én is csak nő vagyok
Add a kezed
Mielőtt elillan életünk
mint nagyanyám süteményének
mindent belengő fahéj illata
Add a kezed

Mielőtt a simogatás mozdulatát
feledné kezünk
és csak ökölbe szorított ujjaink
merednek nyirkos tenyerünkbe
Add a kezed
S az éjszakák
azok a borzalmas éjszakák
mikor partra vetett sima testű
delfinként szomjazunk a csókra
és riadtan várjuk a feloldozó hajnalt
az elmaradt ölelés mozdulatában
lelkünk sírva egymásért remeg
Add a kezed

Kafka Margit: Csend

Én nem tudok
A csendről, melybe száz forró titok
És jövővi viharok lelke ébred;
Hol nászát üli száz rejtett ígéret.
A csendről, melyre mennydörgés
felel,
Idegzett húr most, oh most pattan
el,
Vagy fölzengi a nagy harmóniát,
Az életet, az üdvöt, a halált,
Mindegy! Valami jönni, jönni fog!
- - Ily csendről nem tudok.

De ismerem
Hol bús töprengés ág-boga terem,
A csonka mult idétlen hordozóját,
Sok, sok magános, lomha
alkonyórát,
Melyből a szóitalan, közömbös
árnyak
Vád nélkül, halkan a szívemre
szállnak,
S a szívnek várni, - várni nincs
joga, -
Úgy jó a holnap, ahogy jött a ma,
Míg percre perc születni kénytelen,
- - - E csöndet ismerem.

Ferenc pápa és Kirill pátriárka történelmi találkozója és nyilatkozata Kubában /Magyar Kurír, 2016.02.13/

Február 12-én Havannában találkozott Ferenc pápa és Kirill moszkvai pátriárka, az orosz ortodox egyház feje. Az egyháztörténetben ez az első alkalom, hogy a pápa és a moszkvai pátriárka találkozott egymással.

A két órás zárt ajtók mögött zajló megbeszélést a Nemzetközi Repülőtéren tartották, melynek végén a felek közös nyilatkozatot írtak alá. Az ünnepélyes aláírás után megölelték egymást, majd röviden beszámoltak tanácskozásuk eredményeiről. Ferenc pápa örömmel állapította meg, hogy megismerhették egymás álláspontját, és félszavakból is értették egymást. Számos kezdeményezést vitattak meg, amelyeket idővel meg lehet valósítani. Kirill pátriárka szerint a beszélgetés során bizonyossá vált, hogy a két egyház képes együttműködni a kereszténység védelmében, a háború elkerüléséért, azért, hogy az emberi életet megbecsüljék az egész világon.

A 30 pontból álló közös nyilatkozatból **tallózzunk**:

1. Örömmel találtunk újra egymásra, mint testvérek a keresztény hitben, akik azért találkoznak egymással, hogy „élőszóban beszéljenek” (2Jn 12), szívtől szívig, és megvitassák az egyházak közötti kapcsolatokat, híveik lényegi problémáit és az emberiség fejlődésének távlatait.
2. Találkozónkra Kubában került sor, Észak és Dél, Kelet és Nyugat keresztezési pontján. Erről a szigetről, az „Újvilág” reményeinek és a 20. századi történelem drámai eseményeinek szimbolikus helyéről szólnak Latin-Amerika és a többi földrész összes népéhez.
3. Különös erővel érezzük a katolikusok és ortodoxok közötti közös munka szükségét, akiknek az a feladatunk, *kedvesen és tisztelettel számot adjunk a világnak a bennünk élő reményről* (vö. 1Pét 3,15).
4. Hálát adunk Istennek azokért az adományokért, amelyeket egyszülött Fiának világra jövele által kaptunk. Osztozunk a kereszténység első évezredének közös lelki örökségén. ...
5. Megosztottak vagyunk... Fájlaljuk az egység elvesztését, ami az emberi gyengeség és a bűn következményeként a Megváltó Krisztus főpapi imája ellenére bekövetkezett: „Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy, s én benned, úgy legyenek ők is egyé bennünk” (Jn 17,21).
6. Bár tudjuk, hogy sok akadály létezik még, kívánjuk, hogy találkozóink hozzájárulhasson az Isten által akart egységnek helyreállításához...
7. Egyesíteni akarjuk erőnket, hogy tanúságot tegyünk Krisztus evangéliumáról, az első évezred egyházának közös örökségéről, és közösen válaszoljunk a mai világ kihívásaira. ...
8. Tekintetünket először a világ azon térségei felé fordítjuk, ahol a keresztények üldöztetést szenvednek. Sok közel-keleti és észak-afrikai országban Krisztusban hívő testvéreinket és nővéreinket családostul kiirtják, általuk lakott egész falvakat és városokat kiirtanak. ...

9. Kérjük a nemzetközi közösséget, hogy sürgősen cselekedjen annak érdekében, hogy megelőzze további keresztények elűzését a Közel-Keletről...

10. Szíriában és Irakban az erőszaknak már sok ezer áldozata van, milliók maradtak fedél és élelem nélkül. Buzdítjuk a nemzetközi közösséget az összefogásra... Lényegi fontosságú, hogy nagyarányú humanitárius segítséget nyújtsanak a meggyötört népeknek és annak a rengeteg embernek, akik a szomszédos országokba menekültek.

11. Imáinkban Krisztushoz, a világ megváltójához fordulunk, hogy megerősödjön a testvéri együttélés a különböző népcsoportok, az ott jelenlévő egyházak és vallások között, hogy a menekültek visszatérjenek otthonaikba, a sebesültek meggyógyuljanak és az ártatlan áldozatok lelke békében nyugodjon. Nyomatékos felhívással fordulunk a konfliktusokban érintett minden félhez, hogy jó szándékot mutatva üljenek tárgyalóasztalhoz. ...Biztatjuk az összes keresztényt és az istenhívőket, hogy buzgón imádkozzanak a világ gondviselő Teremtőjéhez, hogy védje meg teremtését a pusztítástól és ne engedje egy új világháború kitörését...

12. Meghajlunk azok vértanúsága előtt, akik – életük árán – tanúságot tettek az evangélium igazságáról, inkább a halált választották, mintsem hogy megtagadják Krisztust. Hisszük, hogy korunk e vértanúi ...a keresztények egységének zálogát jelentik...

13. Ebben a nyugtalanító korban a vallásközi párbeszéd nélkülözhetetlen. A vallási igazságok felfogásában mutatkozó eltéréseknek nem szabad meggátolniuk a különböző vallású embereket abban, hogy békében és egyetértésben éljenek...

14. Amikor kijelentjük a vallásszabadság nagy értékét, hálát adunk Istennek, hogy korábban nem látott mértékben megújul most a keresztény hit Oroszországban és Kelet-Európa sok országában, ahol ateista rezsim uralkodott évtizedeken át...

15. Ugyanakkor sok ország helyzete aggaszt minket, olyanoké, ahol a keresztények egyre gyakrabban a vallásszabadság korlátozásába ütköznek, azon jogukéba, hogy megvallják saját meggyőződéseiket és azok szerint élhessenek.

16. ... Mégis óvatosságra intünk egy olyasfajta integrációval szemben, amely nem tiszteli a vallási identitásokat. ...meg vagyunk győződve arról, hogy Európának hűnek kell maradnia keresztény gyökereihez. ...

17. Tekintetünkkel azok felé fordulunk, akik nagy nehézségekkel küzdenek, sokat nélkülöznek, szegénységben élnek, miközben az emberiség anyagi javai egyre gyarapodnak. Nem maradhatunk közömbösek a sok millió elvándorló és menekült sorsával szemben, akik a gazdag országok kapuján kopogtatnak. A féktelen fogyasztás fokozatosan kimeríti bolygónk erőforrásait. ...

18. A keresztény egyházaknak védelmezniük kell az igazságosság követelményeit, a tiszteletet a népek hagyományai iránt és a hiteles szolidaritást mindazokkal, akik szenvednek.

19. A család az emberi élet és a társadalom természetes középpontja. Aggódva látjuk, hogy a család válságban van sok országban. Az ortodoxoknak és katolikusoknak ugyanaz a felfogásuk a családról, tanúságot kell tenniük arról, hogy a család az életszentség útja, ami megmutatkozik a házasok egymás iránti hűségében, a nyitottságukban a gyermekvállalásra és a gyermekek felnevelésére, továbbá a nemzedékek közötti szolidaritásban és a leggyengébbek iránti tiszteletben.

20. A család a házasságon, egy férfi és egy nő szabad és hűséges szeretetcselekedetén alapszik. A szeretet az, ami megpecsételi egyesülésüket, és megtanítja nekik, hogy ajándékként fogadják el egymást. A házasság a szeretet és a hűség iskolája. ...

21. Mindenkit kérünk az élethez való elidegeníthetetlen jog tiszteletben tartására. Gyermekek millióit fosztják meg már annak lehetőségétől is, hogy világra szülessenek...

Az úgynevezett eutanázia terjedése pedig odavezet, hogy sok idős és beteg ember túl nagy tehernek érzi magát családjuk és általánosságban a társadalom számára.

Aggaszt minket a mesterséges megtermékenyítés technikáinak fejlődése is, mert az emberi élet manipulálása támadás az Isten képére teremtett ember létezésének alapjai ellen.

22. Ma szeretnénk külön a keresztény fiatalokhoz is szólni. Nektek, fiataloknak, az a feladatotok, hogy *ne rejtsétek tehetségeiteket a földbe* (vö. Mt 25,25), hanem az Isten által nektek adott összes képességeket használjátok fel arra, hogy tanúságot tegyetek Krisztus igazságáról a világban... Ne féljete szembeúszni az árral, ne féljete Isten igazságát védelmezni, amelyhez a mai szekuláris normák már messze nem alkalmazkodnak.

23. Isten valamennyiteket szeret, és mindnyájatoktól azt várja, hogy tanítványai és apostolai legyetek. ...A keresztény hitben neveljétek gyermekeiteket, adjátok tovább nekik *a hit igazgyöngyét* (vö. Mt 13,46), amelyet szüleitektől és őseitektől kaptatok...

24. Az ortodoxokat és katolikusokat nemcsak az első évezred egyházának közös hagyománya köti össze, hanem az a küldetés is, hogy Krisztus evangéliumát hirdessék a mai világban. E küldetés megköveteli a keresztény közösségek tagjai közötti kölcsönös tiszteletet, és kizárja a prozelitizmus [át-térítés] mindenféle formáját. Nem vetélytársak, hanem testvérek vagyunk...

25. Reméljük, hogy találkozásunk segítheti a kiengesztelődést ott is, ahol feszültségek uralkodnak a görögkatolikusok és az ortodoxok között. Ma már világos, hogy az „uniatizmus” múltban alkalmazott módszerét, melynek lényege egy közösségnek egy másikba való beolvasztása, elszakítva saját egyházától, már nem lehet az egység helyreállítására alkalmazni.

Mindenesetre az ilyesféle történelmi körülmények között megjelent egyházi közösségeknek joguk van a létezéshez, illetve joguk van felhasználni minden szükséges eszközt, hogy híveik lelki igényeit kielégítsék, törekedve ugyanakkor arra, hogy szomszédaikkal békében éljenek. Az ortodoxoknak és görögkatolikusoknak szükségük van a kiengesztelődésre, valamint arra, hogy megtalálják az együttélés kölcsönösen elfogadható formáit.

26. Fájdalommal látjuk az Ukrajnában zajló összetűzést, amely már sok áldozattal járt, a békés lakosságnak megszámlálhatatlan sérülést okozott, a társadalmat pedig súlyos gazdasági és humanitárius válságba sodorta. A konfliktusban érdekelt feleket körülbekintésre, társadalmi szolidaritásra és békét szolgáló cselekvésre hívjuk...

27. Kívánjuk, hogy az ortodox hívek közötti szakadás megoldását el tudják érni Ukrajnában a meglévő egyházi jogi előírások alapján, hogy valamennyi ortodox keresztény Ukrajnában békében és egyetértésben éljen...

28. A mai világban, mely sokszínű, a közös sors miatt mégis egységes, a katolikusoknak és ortodoxoknak testvériesen együtt kell működniük az üdvösség örömhírének hirdetésében, ... Az emberiség jövője nagymértékben azon képességüinktől függ, hogy mennyire tudunk közösen tanúságot tenni az igazság Lelkéről ezekben a nehéz időkben.

29. ...Krisztus az öröm és remény forrása. A belé vetett hit átalakítja és jelentéssel tölti meg az emberi életet. Erről meg lehetett győzni – tapasztalatukon keresztül – mindazokat, akikre alkalmazni lehet Péter apostol szavait: „Ti, akik egykor »nem nép« voltatok, most Isten népe vagytok; ti, akik számára azelőtt nem volt irgalom, most irgalmat nyertetek” (1Pét 2,10).

30. A találkozásunk során kifejezett kölcsönös megértés ajándéka iránti hálával telten és reménnyel Isten szentséges anyjára nézünk... Közbenjárásával a Boldogságos Szűz Mária bátorítsa a testvériségre az őt tisztelőket, hogy ismét egyek legyenek az Isten által meghatározott időben, békében és egyetértésben, Isten egyetlen népében, a legszentebb és oszthatatlan Háromság dicsőségére!

Ferenc

Róma püspöke
a Katolikus Egyház pápája

Kirill

Moszkva és egész
Oroszország pátriárkája

Sík Sándor: Március

Nézd: földben, szélben, ereken
Hogy lüktet a tavaszi láz!
A mélység ritmusa rebben,
Szíven, rügyön az furulyáz.
Friss szélben, bíboros érben
Megzendül a tártölű távol,
A lélek lobban a vérben,
És szállani, szállani vágyol.

Szökelleni, szállani vágyom
A szűz föld szíve felett,
Én, én a gyerek-rügy az ágon,
Én, én a kelő kikelet.
Mosolyomtól serken a pázsit,
És rezzen a tavalyi dudva
S bűvő pici szarvacskáit
Félénken a napra kidugja.

Rám nyisson most, aki kóró,
Rám nézzen most, aki vak:
Énbennem az életszóró,
Ibolyáslehű tavaszi Nap.
Bontsátok mind meg a kelyhet
Szürcsölni a jó melegecskét,
Holtszirmú, télbeli lelkek,
Testvérek, árva rügyecskék.

Kányádi Sándor: Márciusi szél

A kertek felől szelíden,
és szinte lopakodva
az ablakig merészkedett,
s orrát az üveghez nyomta.
Ki kellett nyitnom az ablakot.
Bejött, kacagott s elfutott,
és futott városszerte.
Összejárt minden zegzugot,
s az utat fölseperte;
a lányok hajába beletúrt,
s a menyecskék tömött kontyát
szertezilálta kéjesen:
„Tavasz van, tavasz!” – mondták.

Állványról állványra szökött,
a kőmives már várta,
s menten ingujjra gyürkőzött:
„Maltert hé!” – kiabálta.
És szállt, száguldott, szállt a szél,
agitált háztól házig:
„Mozgás, emberek, tavasz van,
vén ember, aki fázik!”
És szállt, száguldott, szállt a szél:
s délben minden ház ormán
jókedv-zászlókat lengetett
e kamasz forradalmár.

Juhász Gyula: Tavasz ez is...

Tavasz ez is, tavasz.
Az égen szőke fény ég,
A földön barna hantok,
A nőkön lenge illat,
A fákon szürke barkák.
Tavasz ez is, tavasz.
Valami mégis elment
És nem jön vissza többé,
Valami mégis elszállt
És soha nem találom,

Valami mégis elmúlt
És nem tudom a sírját...
Egy húr a hegedűmön,
Boldogan bánatos hang,
Elpattant.
De az ég még azúros,
De a föld ibolyás még,
De a nők még suhannak.
Tavasz ez is, tavasz...

A belső hang

Egy alkalommal a parasztok a folyó partján, a rizsföldeken dolgoztak. Kemény, embert próbáló munka volt. Tűzött a nap, fülledt volt a levegő. Épp az új rizspalántákat ültették el, mikor egyikőjük arra lett figyelmes, hogy valamit sodor a folyó. Kicsit közelebb mentek és látták, hogy egy öregembert visz a víz, aki szemmel láthatólag nem mozdul. Még akkor sem, mikor a sebes áradat a folyó fenekére nyomja. Pár perc múlva meg újra feldobja a víz. A parasztok otthagyták a munkájukat és szaladtak a sebes folyó partján, hogy majd botokkal és kötelekkel kihúzzák az öreget a partra. Mert azt látták, hogy az öregember él, csak épp nem próbálkozik kiúszni a partra, vagy inkább nem tud egyedül kijutni. A folyó sodrása erősödött, a parasztok a futástól és az egész napi kemény munkától hamar elfáradtak. A testet a folyó egyre gyorsabban sodorta. Lassan abbahagyták a rohanást és kifulladásra a folyó partján a sziklákra ültek és nézték, hogyan viszi el a testet a víz. Reménytelenül lemondtak a megmentéséről.

Kisvártatva arra lettek figyelmesek, hogy csurom vizesen ugyan, de az öregember jön feljük a parton, szemmel láthatóan semmi baja.

- Hé, öreg, hogy-hogy itt vagy?? Hisz a víz elsodort téged, le és felnyomott a habokban, és te semmit sem csináltál, még akkor sem, mikor mi Feléd nyújtottuk a botokat. Nem úsztál, nem küzdöttél az életedért. Hogyhogy mégis itt vagy és semmi bajod?

Az öregember elmosolyodott, s így szólt:

- A titkom rendkívül egyszerű. Türelemmel vártam a kedvező pillanatot. Amikor a habok feldobtak, akkor teleszívtam a tüdőmet levegővel, mert tudtam, hogy hamarosan le fog nyomni a víz. És mikor lent voltam a fenéken, akkor pedig nem aggódtam, tudtam, hogy ez az állapot nem tarthat örökké, és a víz hamarosan feldob a felszínre. Nem kapálóztam, mert tudtam, hogy a víz sodrása erősebb nálam, és csak arra ügyeltem, hogy az áramlatokat jól kihasználjam, ne ütődjek sziklához, kidőlt fához. Azt is tudtam, hogy a folyó nem lesz mindig ilyen erős. Lent a völgyben lelassul a sodrása és ott könnyűszerrel ki tudok jutni a partra. Ez az én titkom, semmi más. Mindig kihasználom az áramlat adta lehetőségeket, és aszerint cselekszem. Nem bánkódom, ha a víz lenyom, és akkor sem ujjongok, mikor a felszínen visz, hisz tudom, mindennek van kezdete és vége.

A parasztok csodálkoztak az öreg szavain, mégis igazat adtak neki. Egyedüli módja, hogy az életét meg tudta menteni az volt, hogy így cselekedett. Elmondása szerint követte a benne lévő hangot. *(ismeretlen szerzőtől)*

Ferencz Győző: A hit túloldalán

Hogy átjutok, nem kétséges, de
innen?
Vagy fokról fokra, idegeimen?
M megbízhatatlan segédeszközök:
A határhelyzet közöttes egét
Nem észlelik, csak ezt a láthatatlan
Falat tapogatják — hátha, talán;
Talán inkább a képzelet, a tiszta
Ösztön valamin megkapaszkodik,
És így lesz, így, majd értelmezhető,
Mily negatív helyvölgyekre, mezőkre
Látok le fönt, s mért látom léttelen
Magunkat anyag-maskaránk letépve

Vonulni. Vonz, bizony, e tér-viszony,
A nemvolt hogy magába visszatér,
Hisz azért kapaszkodik, hogy lelökje
Magát, hová baljós előjelek
Mutatnak – mert nem én döntöttem
el,
Majd hol, mikor; s nem tudom, ki
emelte:
Csak nő a fal, és lesz több semmi,
nulla,
Ahogy hullok, hullok, nyomtalanul.
De a falnak támasztva ott a létra,
Ahogy a képzeletem létre hívta.

Kántor Péter: Jelentéstétel

Igen, Uram. Nem, Uram. Igen, Uram.
Tanultam. Tanultam valamicskét.
Nem, nem eleget, nem annyit.
Mindenkitől, mindenből, igen, Uram.
Nem ér fülig a szájam, nem, Uram.
Igen, az ellenségeimtől is, sokat.
Amikor megpróbáltak beledöngölni az agyagba.
Amikor sárban hempergettek.
Nem, nem hagytam el magam, Uram.
Ne legyen könnyű nekik, Uram.
Igen, kerestem mindenemmel.
Valami kis fényforrást, Uram.
Nem, nem volt könnyű, Uram.
Igen, segítettek, volt olyan.
Volt, hogy én is segítettem, igen.
Persze hogy hibáztam, nem egyszer.
Nem, nem lehet visszacsinálni.
Igen, volt, amikor beláttam.
Nem lehet mindig nekem igazam, Uram.
Igen, Uram, lehet, hogy megéri.
Nem, Uram, nincs rá garancia.
Igen, próbálom. Próbálkozom.
Nem, semmiképpen se, soha.
Igen, Uram. Nem, Uram. Igen, Uram.

VICCOLDAL

Két fekete macska ül a háztetőn.

- Micsoda unalmas nap! - mondja az egyik.

Felmordul a másik:- Gyere, vigyünk körbe valami szerencsétlenséget!

Esküvője után kérdezik Kovácsot a kollégái:

- Na, és milyen a házaseset?

- Tudjátok, hamarosan megáld minket az Isten egy pufók, visító, fogatlan teremtménnyel.

- Csak nem babát vártok máris?

- Nem, anyósom hozzánk költözik.

- Jolán, te aztán jól átvertél engem! Azt mondtad, hogy a Józsi gazdag, én meg hozzámentem feleségül.

- Na, figyelj jól! Én nem így fogalmaztam! Azt mondtam, hogy több a pénze, mint az esze!

A második házasság az optimizmus győzelme a tapasztalat felett!

Délután nem működött a wifi néhány percig. Ezalatt beszélgettem a családtagjaimmal. Rendes embereknek látszanak!

- Hatalmas kagylógyűjteményem van, amit csak úgy elszórva tartok a világ tengerpartjain. Talán már láttad.

- A cukrász a selejtet habbal takarja be, a kőműves habarccsal, az orvos meg földdel.

- Magyarországon azért ilyen lassú a vasúti közlekedés, mert meg kell őriznünk a nagy ország látszatát!

- Az öregségnek két fő tünete van: az egyik a memóriazavar, a másikat elfelejtettem.

- Üdvözlöm, tudnak valami hatásos szert adni fejfájás ellen?

- Igen, kérem. Kitűnő kombinált gyógyszerünk érkezett. Fejfájásra, gyomorgörcsre és hátfájásra is jó!

- Köszönöm, akkor most nem kérem, megvárom, amíg a többi is fájni fog!

Az embernek három korszaka van: az ifjúság, a felnőttkor és a "remekül nézel ki".

Ügyvéd úr, szeretnék végrendeletet írni, de sajnos nem tudom, hogyan kell. Segítene megírni?

- Persze, hagyja csak rám az egészet!
- Nos, gondoltam, hogy Ön akarja a legnagyobb részt, de én szeretném, ha a gyerekeim is kapnának egy részt az örökségből.

- Polgármester úr, sürgősen beszélnem kell önnel!

- Mi az, ami nem várhat reggelig? A főbíró ma este meghalt, és én szeretnék a helyére kerülni.

- Nos, nekem mindegy, ha a temetkezési vállalkozó nem ellenzi...

- Hát magával mi történt? - érdeklődik Szabó a szomszédjától, aki mankóval ballag ki a lakásból.

- Közlekedési baleset ért.

- És mankó nélkül egyáltalán nem tud járni?

- A fene tudja! Az orvos szerint igen, az ügyvédem szerint viszont nem tudok..

Egy férfi közlekedési balesetet okoz. Ezután ügyvédhez fordul segítségért.

- Ha jól értem - mondja az ügyvéd -, azt kéne bebizonyítanunk, hogy a kerékpáros akit elgázolt, 130 km/h-s sebességgel száguldott át a kereszteződésen, és a macska, ami ekkor szaladt át az úton, akkora volt, hogy akadályozta a látást?

Mi a különbség az egoista és a részeg ember között?

Az egoista csak hiszi, hogy körötte forog a világ, a részeg tudja is.

A magyar nyelv szépségei:

- Tiszta víz a ruhám, és ez a te lelkeseden szárad!

- Mostanában a szép, dús haj nagyon ritka...

- Üzleti találkozót egy evőeszköz boltnál beszéltem meg. Kések...

Mit tanultunk a szüleinktől?

1.) Megbecsülni mások munkáját:

- Ha mindenáron meg akarjátok ölni egymást a testvéreddel, kint csináljátok, mert itt most takarítottam!

2.) Vallást:

-Jobb lesz, ha imádkozol, hogy kijöjjön ez a folt a fehér ingedből!

3.) Tornamutaványt:

- Most nézd meg, hogy néz ki hátul a nyakad!

4.) Bőrön át való táplálkozást:

- Fogd be a szád, és edd meg a vacsorádat!

5.) Logikát:

- ...azért, mert én azt mondtam!